

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 84 0 К 026127 11 Квлз
Бања Лука, 28.9.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету осуђених М. П. и Б. Л. због кривичног дјела тјелесне повреде из чл. 155. ст. 1. у вези са чл. 42. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости њиховог браниоца поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Добоју бр. 84 0 К 026127 10 Кж од 15.02.2011. године и Основног суда у Дервенти бр. 84 0 К 026127 10 К од 23.7.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 28.9.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Добоју бр. 84 0 К 026127 10 Кж од 15.02.2011. године и Основног суда у Дервенти бр. 84 0 К 026127 10 К од 23.7.2010. године, осуђени М. П. и Б. Л. оглашени су кривим због кривичног дјела тјелесне повреде из чл. 155. ст. 1. у вези са чл. 42. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), за које им је изречена условна осуда и утврђене јединствене казне затвора од по три мјесеци која се неће извршити ако у року од једне године не учине ново кривично дјело.

Против правноснажних пресуда бранилац осуђених Д. Р., адвокат из Д., поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се захтјев уважи, побијане пресуде преиначе и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У складу са чл. 352. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (ЗКП) захтјев је достављен на одговор републичком тужиоцу, који је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Бранилац у захтјеву наводи да је првостепени суд повриједио одредбе чл. 266. ст. 2. ЗКП тако што је главни претрес од 16.6.2010. године наставио дана 20.7.2010. године, по протеклу 30 дана од ранијег главног претреса, умјесто да га започне изнова, а овако поступање је прихватио и другостепени суд. Тврди да првостепени суд није користио изјаве саслушаних свједока и вјештака јер је само закључио главни претрес, а да те изјаве није читао. Признаје да су странак и бранилац дали сагласност да се главни претрес настави, али се таква сагласност не може по закону односити на ту чињеницу већ само на то да се свједоци поново не саслушавају, већ да се користе њихови искази и искази вјештака. У оваквом поступању нижестепених судова види повреду права на одбрану јер је суд прихватио доказе које није смио прихватити и на њима засновао пресуду.

Ови наводи захтјева се не могу прихватити као основани јер се у конкретном случају ни по самим наводима, а ни из садржаја списка не може закључити да је дошло до повреду права на одбрану. Прије свега одбрани није било ускраћено право да се на главном претресу понови неки од раније изведених доказа, па тако и да се прочита њихов садржај, јер то она на настављеном претресу није ни тражила. За све поступке суда постојала је њена сагласност, укључујући и да главни претрес не тече изнова. То сам подносилац захтјева признаје, а ово је у жалби на пресуду означио као битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. тач. и) и ј) ЗКП, а не као повреду права на одбрану из тач. г) овог члана.

У конкретном случају ако суд није поштовао поступак у вођењу главног претреса и извођењу доказа на начин како то захтјев наводи и образлаже, а што нема разлога да се не вјерује, радило би се о битној повреди одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 2. ЗКП, а никако о повреди права на одбрану. С друге стране када би тврдње из захтјева да је осуђујућа пресуда заснована на доказу који се по закону не може користити и биле тачне тада не би било повријеђено право осуђеног на одбрану као битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. тач. г) ЗКП и један од основа за подношење овог ванредног правног лијека, већ би се радило о битној повреди одредаба кривичног поступка из тач. з) цитираног прописа због које се овај правни лијек не може поднијети.

Пошто није утврдио наведене повреде Закона о кривичном поступку Врховни суд је из наведених разлога одлучио као у изреци пресуде одбијањем захтјева за заштиту законитости као неоснованог, у смислу одредбе чл. 354. ЗКП.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић